

GUDS VEJ - ELLER SELVETS?

Om hvis kraft vi sætter vores lid til.

af Hans Erik Nissen

Meget arbejde i Guds rige er ikke gjort til Guds ære, men til menneskers. Hvis det, jeg er med i, vokser, får jeg større magt, og med magt følger anseelse og ære. Dette kan give sig udslag i det små, hvor man kæmper for den organisation, forening eller bevægelse, man er med i. Men det kan også komme til udtryk gennem de bestræbelser, man gør, for at få verden til at se anderledes på de kristne.

Man siger: Vi må fjerne de falske anstød.

Hvad er det for anstød?

Det er verdens beskyldninger mod de kristne for at være dumme, uengagerede i politik og samfund, gammeldags og kedelige. Så forsøger man med en bibelforskning, som verden kan anerkende, et samfundsengagement, som vækker verdens respekt, en sang og musik, som verden synes om, tegn og undere, som får verden til at undre sig. Ja, der er næsten ingen grænser for, hvad man gør, for at de kristne ikke skal være verdens udskud og affald (jf. 1 Kor 4,13).

Bag det hele står selvet, som ikke vil dele Kristi skændsel.

Da Paulus kom til Korinth, kom den rette mand til det rigtige sted. Paulus var så rigt udrustet, så han uden vanskelighed kunne slå Korinths ypperste tænkere ud på deres egen mark. Han kunne skaffe kristendommen en indgang i folket, som kunne få andre religioners ledere til at blegne.

Men det skete ikke. Paulus' fremtræden var præget af frygt og bæven. Hans tale var blottet for overtalende visdomsord. Han havde valgt prædikenens dårskab og ville ikke vide af andet end Jesus Kristus, og det som korsfæstet.

Og verdens dom faldt prompte: Dette er dårskab. Og Paulus svarede: Ja, for verden er det en dårskab, men for dem, som frelses, er det Guds kraft.

Paulus fornægtede sig selv, tog sit kors op og fulgte Jesus.

Hvornår går vi samme vej? Hvornår forstår vi, at al vor egen kraft – selv den bedste – hindrer Herren i at komme til? Hvornår får Herren ført os derhen, hvor vi stiller os til rådighed for ham uden kraft, uden evne, uden magt? Hvornår bliver vi magtesløse og hjælpeløse?

Så længe et menneske kan og vil noget selv, er der en ting, det ikke kan: Det kan ikke blive frelst. Det kan kun den, som giver fortabt.

Og sådan er det også i kristenlivet: Så længe en kristen kan og vil noget selv, er der en ting, han ikke kan. Han kan ikke blive bærer af Kristi kraft. Det kan kun den, som er knust, og hvis ånd er nedbøjet (jf. Es 57,15).